

Силвија Ронкаља

.....

Робин Худ

Према роману
Александра Диме

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

мала лагуна

ПОГЛАВЉЕ I ЗАГОНЕТНО ДЕТЕ

ИСПРИЧАЋУ ВАМ ПРИЧУ

пуну сплетака, љубави, двобоја, бекстава и заседа. Она говори о догађајима који су се давно одиграли на једном далеком месту, али није бајка, јер изгледа да је њен легендарни јунак заиста постојао. Своју пустиловину је започео 1162. године у столетној Шервудској шуми у Енглеској.

Тада, међутим, није баш изгледао као јунак: био је жгепче од непуних годину дана и, умотан у крпе, труцкао се у наручју коњаника који га је носио кроз мрак.

„Јесте ли сигурни да нећете одмах да се отарасите детета, господару? Ја могу да се побринем за то тако да вама у будућности

не прети никаква опасност“, предложио је коњаников слуга.

„Већ сам ти рекао да нећу укаљати образ једним таквим злочином!“, одвратио је овај љутито. „Довољно је да нико никад не сазна ко је ово дете. Само ти и ја знамо истину о његовом рођењу. Боље ми реци јеси ли сигуран да ће твоја сестра Маргарет и њен муж шумар пристати да га отхране.“

„Наравно!“, уверавао га је слуга Ритсон. „Они су добродушни људи и, премда су већ девет година у браку, рођење детета још није унело радост у њихов дом. За њих ће то бити поклон.“

Био је у праву.

У шумаревој кући су их примили као драге госте. Маргарет је убрзо љуљушкала дете.

„Ово је син сиромашног војника с којим сам се борио у рату који је погинуо“, објаснио им је племић. „Мајка му је, јадница, умрла на порођају. Обећао сам његовом

оцу да ћу се бринути о њему, али како ратник попут мене може да се стара о једном оваквом створењу?“

Племић је обећао шумару и његовој жени да ће им једном годишње слати одређену своту новца уколико пристану да одгајају то дете и рекао да ће доћи по њега кад одрасте. И Маргарет и Гилберт су пристали, али не због новца, који су решили да стављају на страну за тог малишана тамно-плавих очију, него због љубави коју су већ осећали према њему.

„Како да га назовемо?“, упитала је Маргарет.

„Робин, по мом сиротом брату кога су убили разбојници“, предложио је Гилберт Худ.

И тако је то загонетно дете добило дом у Шервудској шуми и име Робин Худ.

ПЕТНАЕСТ ГОДИНА КАСНИЈЕ на пропланку у столетној Шервудској шуми зачула се милозвучна песма.

Певао ју је један дечак самоувереног изгледа, широког чела, плаве косе, крупних тамноплавих очију... Већ сте схватили: то је био Робин Худ, сада момчић, који је ишао кроз шуму наоружан луком и стрелама.

Носио је зелену капу са чапљиним пером, тунику од зелене чоје припијену уз тело, уске чакшире од јеленске коже и меке чизме. Био је весео, помало дрзак и волео је песму. Још више је, међутим, волео лов, па би све животиње у шуми претрнуле од страха када би престао да пева, јер је то

значило да вреба неку од њих. Плен није могао да промакне његовом оку, а његова стрела није могла да промаши циљ, пошто је са само седамнаест година несумњиво био најбољи стрелац у Шервудској шуми, а вероватно и у целом Нотингемском округу.

„То је зато што си ме ти учио!“, говорио је Робин Гилберту, који га је хвалио.

Пошто је добро знао да му није прави отац и пошто је сумњао у причу о Робиновом пореклу коју је чуо када су му га поверили на чување, Гилберт би, међутим, промрмљао: